

p/ccolo

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

หากวันใดคุณหลงทาง จงฟังเสียงที่อยู่ในหัวใจ

羊と鋼の森

มียาซิตะ นัตสึ เซียน

พิมพ์พร คุณโสภา แปล

ทดลองอ่าน

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ก ั ล ญ

“ผมนึกถึงข้อความในงานเขียนของฮาระ ทามิกิ

ที่อ่านครั้งแล้วครั้งเล่าจนจำได้ขึ้นใจ

ประโยคนั้นช่างสวยงาม แค่ว่าพูดออกเสียงก็รู้สึกดี

คงไม่มีคำใดบรรยายเป้าหมายของผมได้ดีกว่านี้แล้ว”

– มียาซิตะ นัตสึ

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

หาควันไดคุณหลงทาง จงฟังเสียงที่อยู่ในหัวใจ
羊と鋼の森

p/coco/o

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Piccolo Publishing

HITSUJI TO HAGANE NO MORI by MIYASHITA Natsu

Copyright © 2015 MIYASHITA Natsu

All rights reserved.

Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd., Japan in 2015.

Thai translation rights in Thailand reserved by Amarin Printing & Publishing Public Company Limited under the license granted by MIYASHITA Natsu arranged with Bungeishunju Ltd., Japan through Tuttle-Mori Agency, Inc., Japan.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบฉบับที่ก่อกวน ตีพิมพ์ซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาต

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก เมษายน 2565

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

มียาซึตะ นัตสึ

หาควันไดคุณหลงทาง จงฟังเสียงที่อยู่ในหัวใจ / มียาซึตะ นัตสึ: เขียน; พิมพ์พร คุณโสภา: แปล
จาก 羊と鋼の森 - กรุงเทพฯ: พิคโคโล อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2565.

(6), 238 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. พิมพ์พร คุณโสภา, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

นว ม6ท6

DDC 895.65

ISBN 978-616-18-4852-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธุ

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหาร วัชรวรรณ พัฒนรัชตอดุล • บรรณาธิการ สุทัตตา อรุณวงศ์สาธุกุล

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล

คอมพิวเตอร์ จิระนัย คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รักษาทอง

ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออ

แยกสีและพิมพ์ที่

สายรุ้งกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จางานอม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 www.naiin.com

ราคา 275 บาท

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร.08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

คำนำสำนักพิมพ์

เป้าหมายในชีวิต คือสิ่งที่เรายึดเหนี่ยวและมุ่งมั่นเพื่อให้ได้มันมา เป็นแรงใจให้เราไม่ท้อถอยกับอุปสรรคต่างๆ ในชีวิต แต่จะมีสักกี่คนที่รู้ว่าเป้าหมายในชีวิตตัวเองคืออะไร และจะมีสักกี่คนที่ไม่ยอมแพ้ไปกลางทาง

หากวันใดคุณหลงทาง จงฟังเสียงที่อยู่ในหัวใจ ไม่ใช่หนังสือที่สอนว่าจงตั้งเป้าหมายในชีวิต แล้วคุณก็จะประสบความสำเร็จ หากแต่คือหนังสือที่ทำให้เราเรียนรู้และเดินตามหาเป้าหมายในชีวิตไปพร้อมกับบทโมโหระ ตัวละครหลักในเรื่อง

ไม่ผิดเลยหากคุณจะสงสัยในเส้นทางที่ตัวเองเลือกเดิน และไม่ผิดเช่นกันที่จะนึกเสียใจที่ตัวเองไม่มีพรสวรรค์เหมือนใคร แต่ขอให้คุณจดจำช่วงเวลาหัวใจเต้นแรง เลือดสูบฉีด มีภาพแห่งความสุขปรากฏขึ้นในใจขณะที่คุณนึกถึงเป้าหมายในชีวิตเอาไว้ แล้วคุณจะรู้ว่าความพากเพียรพยายามทั้งหมดนั้นไม่มีทางสูญเปล่าหรือไร้ค่าไปได้เลย

p/coco/o

สารบัญ

หากรวันใดคุณหลงทาง จงฟังเสียงที่อยู่ในหัวใจ	1
คำอุทิศ	228
บทวิเคราะห์	229

ทดลองอ่าน

ผมได้กลิ่นป่า ป่าฤดูใบไม้ร่วงยามโพล้เพล้ สายลมพัดกิ่งไม้พลิ้วไหวจนใบส่งเสียงเสียดสีกัน นั่นคือกลิ่นของป่าในยามพลบค่ำ

ประเด็นคือบริเวณนี้ไม่มีป่า ทั้งที่ได้กลิ่นฤดูใบไม้ร่วงแห่งกรอบรู้สึกกระทั่งว่าความมืดสลัวกำลังคืบคลานเข้ามา ผมกลับยังยืนอยู่ที่มุมโรงพละของโรงเรียนมัธยมปลาย ยืนหัวโอดอยู่ในโรงพละหลังเล็กเรียนรู้ผู้คนในฐานะนักเรียนนำทาง

ตรงหน้าผมคือเปียโนสีดำหลังใหญ่ ผมจำได้ว่ามันเป็นเปียโนสีดำขนาดใหญ่ ฝาของเปียโนเปิดอยู่ ผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ข้างๆ มัน คนคนนั้นเหลือบมองผมที่พูดอะไรไม่ออก เขาคัดคียบอร์ดหลายคีย์พัดพาเอากลิ่นต้นไม้ซึ่งกำลังพลิ้วไหวโชยออกมาจากผืนป่าที่เปิดกว้างราวรีคืบเข้ามาเล็กน้อย นั่นคือเรื่องตอนที่ผมอายุสิบเจ็ดปี

อาจารย์ประจำชั้นวานให้ผมไปนำทางแขกด้วยเหตุผลเพียงแค่ว่าผมบังเอิญอยู่ในห้องเรียนตอนนั้นพอดี นั่นคือตอนมอห้าเทอมสอง เป็นช่วงสอบกลางภาคและไม่มีกิจกรรมชมรม นักเรียนจึงได้กลับบ้านเร็ว ผมไม่อยากจะกลับห้องเช่าที่อาศัยอยู่คนเดียวตั้งแต่หัววันจึงคิดจะไปอ่านหนังสือสอบที่ห้องสมุด

“โทษทีนะ โทมระ”

อาจารย์เสริมต่อว่า

“พอดีครูติดประชุมคณะอาจารย์นะ เขาจะมาตอนสี่โมงเย็น แค่ว่าไปโรงพละก็พอแล้ว”

“ครับ” ผมตอบไป ปกติผมก็ถูกเรียกใช้บ่อยอยู่แล้ว อาจเพราะเป็นคนที่ไม่หวั่นไถ่ได้ง่าย ไม่ก็คงดูเป็นคนไม่น่าปฏิเสธใคร

หรือบางทีอาจเพราะดูเหมือนว่างด้วยละมั้ง ซึ่งผมก็มีเวลาเหลือเพื่อ
จริงเสียด้วย คิดไม่ออกเลยว่ามีเรื่องอะไรที่ควรทำ สิ่งที่ยากทำ
ก็ไม่มี แคเรียนจบมัธยมปลายไปทั้งอย่างนี้ ไปสมัครงานที่ไหนสักแห่ง
และใช้ชีวิตต่อไปเรื่อย ๆ ก็พอ ผมเคยคิดเช่นนั้นนะ

แม้จะถูกเรียกใช้บ่อย แต่ใช้ว่า จะเป็นเรื่องสำคัญ เรื่อง
สำคัญจะมีคนสำคัญสักคนทำเอง ส่วนคนที่ถูกให้อำนาจให้ทำเรื่อง
ไม่สลักสำคัญก็คือคนที่ไม่สลักสำคัญ ผมจึงคิดว่าแขกที่จะมาคง
ไม่ได้สำคัญอะไรนัก

จะว่าไปแล้ว ครูแค่ขอให้ผมนำทางไปโรงพละ แต่ยังไม่ได้
บอกเลยว่าแขกคือใคร

“ใครจะมาเหวอครับ”

อาจารย์ประจำชั้นที่กำลังจะออกจากห้องเรียนไปหันกลับมา
บอกว่า ช่างจูน

ไม่คุ้นกับคำว่าจูนเลย มาซ่อมระบบปรับอากาศหรือเปล่านะ
ถ้าอย่างนั้นทำไมถึงเป็นโรงพละละ ผมนึกสงสัย แต่ก็ไม่ได้ใส่ใจนัก

ผมอ่านวิชาประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นซึ่งจะสอบพรุ่งนี้อยู่ในห้องเรียน
หลังเลิกเรียนราวหนึ่งชั่วโมง ตอนที่ออกไปตรงทางเข้าตึกก่อนสี่โมง
เล็กน้อย คนที่ว่านั้นก็มารออยู่ก่อนแล้ว เขาสวมแจ็กเก็ตสีน้ำตาล
หัวกระเป๋าสีใหญ่ ยืนหลังตรงอยู่หลังประตูกระจกทางเข้า

“ช่างเครื่องปรับอากาศใช่ไหมครับ”

ผมเปิดประตูออกไปจากด้านในพร้อมถาม

“อิทาโดริจากเอได้การดนตรีครับ”

ดนตรีหรือ แปลว่าชายสูงวัยคนนี้อาจจะไม่ใช่แขกที่ผมต้อง
ต้อนรับก็ได้ รู้จักน่าจะถามชื่อจากอาจารย์ประจำชั้นเอาไว้ก่อน

“ได้ยินจากอาจารย์คุโบตะแล้วครับว่าวันนี้มีประชุม ขอแค่มี

เปียโนผมก็ทำงานได้ครับ”

เขากล่าวเช่นนั้น คุณโบตะคือชื่อของอาจารย์ที่ปรึกษาที่บอกให้ผมมานำทางแขก

“ผมถูกวานให้นำทางไปโรงพลนะครับ”

ผมนำร่องเท้าแตะสีน้ำตาลสำหรับแขกออกมาให้พลางเอ่ยถาม

“ครับ วันนี้ผมมาเรื่องเปียโนในโรงพลนั่นละ”

มาทำอะไรกับเปียโนกันนะ ใช่ว่าจะไม่สงสัย แต่ผมก็ไม่ได้สนใจอะไรมากไปกว่านั้น

“ทางนี้ครับ”

ผมยืนขึ้นแล้วเดินนำ โดยมีคนคนนั้นเดินตามหลังมา กระเป๋าคือของเขาคูหนังกิ่ง พอนำทางมาถึงหน้าเปียโนเรียบร้อยแล้ว ผมก็ตั้งท่าจะกลับบ้าน

คนคนนั้นยืนหน้าเปียโนแล้ววางกระเป๋าทรงสี่เหลี่ยมลงกับพื้น ก่อนจะผงกหัวให้ ผมตีความว่านั่นแปลว่าเท่านี้ก็พอแล้ว จึงผงกหัวตอบแล้วกลับหลังหัน โรงพลที่ปกติจะมีชมรมบาสเกตบอลส่งเสียงเอะอะตอนนี่เงียบกริบ แสงอาทิตย์ยามเย็นส่องลงมาจากหน้าต่างบานสูง

ตอนที่กำลังจะออกไปยังทางเดินที่เชื่อมกับโรงพล เสียงเปียโนก็ดังขึ้นจากด้านหลัง ที่รู้ว่าเป็นเสียงเปียโนเพราะหันกลับไปเห็นพอดี ไม่อย่างนั้นคงไม่คิดว่ามันคือเสียงของเครื่องดนตรีหรอก เสียงนั้นฟังดูราวกับเสียงของอะไรบางอย่างที่มีรูปร่างเป็นรูปธรรมกว่านั้น ราวกับเสียงที่สื่อถึงอะไรบางอย่างซึ่งชวนให้คิดถึงอย่างยิ่ง แม้จะไม่ว่าคืออะไร แต่ก็เป็อะไรสักอย่างที่ดีเหลือเกิน ผมได้ยืนแบบนั้น

คนคนนั้นไม่สนใจผมที่หันกลับไปและยังคงดีดเปียโนต่อไป

เขาไม่ได้เล่นเป็นเพลง เพียงแค่กดหลายคีย์ราวกับกำลังเช็กเสียง
ผมยืนอยู่ตรงนั้นพักหนึ่ง ก่อนจะเดินกลับไปทางเปียโน

แม้ผมจะเดินกลับไปหา คนคนนั้นก็ไม่สนใจ เขาเขยิบจากหน้า
คีย์บอร์ดไปด้านข้างเล็กน้อยแล้วเปิดฝาแกรนด์เปียโน ฝา—ซึ่งผม
เห็นเป็นปีก คนคนนั้นยกปีกสีดำขนาดใหญ่ขึ้น ไข่มุกดำไว้ไม่ให้ฝาปิด
ลงมา แล้วกดคีย์บอร์ดอีกครั้ง

ผมได้กลิ่นป่า ทางเข้าป่าในยามพลบค่ำ ผมคิดจะเข้าไปในนั้น
แต่ก็หยุดไว้ ป่าตอนอาทิตย์ตกนั้นอันตราย ผมถูกพูดรอกหูมาว่า
สมัยก่อนมีเด็ก ๆ ที่หลงเข้าไปในป่าและไม่ได้กลับออกมาอีก อาทิตย์
ตกดินเมื่อไรก็ห้ามเข้าป่าแล้ว ตอนกลางวันเรามักคิดว่าดวงอาทิตย์
ตกช้า แต่อันที่จริงมันตกเร็วกว่ามาก

รู้สึกตัวอีกที คนคนนั้นก็เปิดกระเป๋าทรงสี่เหลี่ยมบนพื้น มี
เครื่องมือที่ไม่เคยเห็นอยู่ในนั้นเยะเยะ เขาจะใช้เครื่องมือทำอะไร
กับเปียโนกันนะ จะทำอะไรกับเปียโนกันแน่ ถึงอย่างนั้นก็คิดว่า
ถามออกไปไม่ได้ คำถามจะพ่วงมาซึ่งความรับผิดชอบ เมื่อถาม
ไปแล้วได้คำตอบกลับมา ก็รู้สึกว่าคุณจะต้องตอบอะไรสักอย่างกลับไป
ทั้งที่คำถามหม่นวนอยู่ในตัวผม แต่มันกลับไม่ออกมาเป็นรูปเป็นร่าง
บางทีคงเป็นเพราะผมไม่มีคำใดสักคำที่จะตอบกลับไป

จะทำอะไรกับเปียโนหรือครับ อยากทำให้เปียโนเป็นอย่างไร
หรือครับ หรือไม่ก็ จะใช้เปียโนทำอะไรหรือครับ ตัวผมในตอนนั้น
ไม่รู้ว่าตนอยากถามอะไรมากที่สุด แม้แต่ตอนนี้ก็ยังไม่รู้ ผมน่าจะถาม
ออกไป น่าจะโยนคำถามที่เกิดขึ้นในตัวผมตอนนั้นออกไป ต่อให้
มันยังไม่เป็นรูปเป็นร่างก็ตามที ผมนึกถึงเรื่องนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า
หากตอนนั้นได้พูดออกไป ผมก็คงไม่จำเป็นต้องตามหาคำตอบเรื่อยมา
ถ้าหากฟังคำตอบแล้วยอมรับมันได้ละก็

ผมถามอะไรไม่ออก ได้แต่ยืนดูเงียบๆ อยู่ตรงนั้นไม่ให้รบกวน
ทั้งโรงเรียนประถมเล็ก ๆ และโรงเรียนมัธยมต้นที่เคยเรียน
ก็มีเปียโนเหมือนกัน ไม่ใช่แกรนด์เปียโนเหมือนที่นี่ แต่ผมก็รู้จัก
เสียงของมัน เคยร้องเพลงพร้อมเปียโนก็หลายครั้ง

ถึงอย่างนั้นก็รู้สึกเหมือนเพิ่งเคยเห็นเครื่องดนตรีสีดำชิ้นใหญ่
แบบนี้ อย่างน้อยก็เพิ่งเคยเห็นเปียโนตอนกางปีกจนเห็นภายในเป็น
ครั้งแรก แน่ใจว่าความรู้สึกขนลุกกับเสียงที่เกิดจากภายในนั้น
ก็เพิ่งเคยสัมผัสเป็นครั้งแรกเช่นกัน

ผมได้กลิ่นป่า ป่าในฤดูใบไม้ร่วง ป่าในตอนกลางคืน ผม
วางกระเป๋าลงของตัวเองลงกับพื้นและเฝ้ามองเปียโนเปลี่ยนเสียง
ไปที่ละน้อยจากด้านข้าง ผมดูอยู่ราวสองชั่วโมงเศษเห็นจะได้
ลืมเรื่องเวลาไปสนิท

ช่วงกลางคืนของฤดูใบไม้ร่วงนั้นค่อยๆ สิ้นลง ฤดูใบไม้ร่วง¹
ที่ว่าเป็นช่วงกันยายน และเวลากลางคืนของต้นกันยายนก็คือ
ช่วงใกล้ค่ำ ราวหกโมงเย็นของวันที่แดดดีและความชื้นต่ำ แม้ว่า
เวลาหกโมงในเมืองจะยังสว่าง แต่สำหรับหมู่บ้านในหุบเขา
แสงอาทิตย์จะถูกป่าบดบังจนแสงสุดท้ายส่องลงมาไม่ถึง รู้สึกได้ว่า
บรรดาสิ่งมีชีวิตในภูเขาต่างกลั้วหายใจอยู่แถวนั้นระหว่างรอฟ้ามืด
เพื่อเริ่มใช้ชีวิตในช่วงกลางคืน เสียงที่แผ่วเบา อบอุน และล้าลึก
เสียงเช่นนั้นดังออกมาจากเปียโน

“เปียโนที่นี่เก่า”

คนคนนั้นคงจะเอยขึ้นเพราะใกล้เสร็จงานแล้ว

“เสียงจึงนุ่มนวลมากครับ”

¹ ฤดูใบไม้ร่วงของญี่ปุ่นคือช่วงเดือนกันยายนถึงพฤศจิกายน

ครับ ผมตอบได้แค่นั้น ไม่ค่อยแน่ใจว่าเสียงนุ่มนวลที่ว่าคือเสียงแบบไหน

“เป็นเปียโนที่ดีครับ”

ครับ ผมพยักหน้าอีกครั้ง

“เพราะสมัยก่อนทั้งภูเขาทั้งทุ่งหญ้ายังดีนะ”

“ครับ?”

คนคนนั้นใช้ผ้าที่ดูนุ่มเช็ดเปียโนขณะพูดต่อ

“แะในสมัยก่อนคงได้กินหญ้าดีๆ บนภูเขาหรือทุ่งหญ้านะครับ”

ผมนึกถึงภาพแะที่ถูกเลี้ยงอย่างสบายๆ ที่ฟาร์มใกล้บ้านเกิดในหุบเขา

“เมื่อก่อนสักหลาดทำจากขนแะหนานุ่มของแะชั้นดีที่เลี้ยงด้วยหญ้าอย่างดีนะครับ เดียวนี้ทำค้อนที่ดีแบบนี้ไม่ได้แล้วละครับ”

ไม่รู้เลยว่ากำลังพูดเรื่องอะไรอยู่

“ค้อนเกี่ยวอะไรกับเปียโนเหวอครับ”

พอผมถาม คนคนนั้นก็มองผมแล้วพยักหน้าด้วยใบหน้าเหมือนกำลังหัวเราะเล็กน้อย

“ในเปียโนมีค้อนครับ”

นึกภาพไม่ออกเลย

“ลองมาดูหน่อยไหมครับ”

ผมเข้าไปใกล้ตามทำชวน

“พอกดคีย์บอร์ดอย่างนี้”

เกิดเสียงดังตึงๆ อะไหล่อันหนึ่งในเปียโนยกขึ้น เห็นมันกระทบกับสายเส้นหนึ่ง

“นี่ไง ค้อนเคาะสายนี้อยู่ใช่ไหมครับ ค้อนนี้ทำจากสักหลาดครับ”

เสียงดัง ตึง ตึง ผมไม่รู้ว่าเสียงนั้นนุ่มนวลหรือเปล่า แต่รู้สึก
ว่านั่นคือป่า ต้นกันยายน ช่วงหกโมงเย็น ความมืดเริ่มปกคลุมลงมา

“มีอะไรเหรอครับ”

เขาถาม ผมจึงตอบว่า

“มันชัดขึ้นกว่าเมื่อกี้มากเลยครับ”

“อะไรชัดเหรอครับ”

“ภาพที่เห็นจากเสียงนี้ครับ”

ภาพที่เห็นพร้อมเสียงผุดขึ้นมาอย่างชัดเจน ยิ่งตอนนี้ที่เขา
ทำงานเสร็จแล้ว ภาพนั้นยิ่งแจ่มชัดกว่าที่เห็นตอนติดครั้งแรกอย่างมาก

“ไม้ที่ใช้ทำเปียโนนี้คือไม้สนหรือเปล่าครับ”

คนคนนั้นพยักหน้าเล็กน้อย

“ต้นสปรุชครับ รู้สึกว่าจะเป็นสนประเภทหนึ่งนะครับ”

ผมถามต่ออย่างมั่นใจ

“เป็นต้นสนที่ตัดจากบนภูเขาที่หิมะตกหนักหรือเปล่าครับ”

เพราะอย่างนั้นผมถึงเห็นภาพขึ้นมา ภาพของป่านั้น เพราะ
แบบนั้นถึงได้กระทบใจผมขนาดนี้ เพราะมันดังมาจากป่าบนภูเขา
ลูกนั้นนั่นเอง

“เปล่าครับ ต้นไม้ต่างประเทศนั่นครับ คิดว่าน่าจะเป็นต้นไม้
ในอเมริกาเหนือครับ”

เดาผิดไปคนละโยชน์เลย บางทีป่าทุกแห่งอาจจะส่งเสียง
แบบนี้ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็ตาม เวลาใกล้คำคงจะเจียบงัน มีดมืด
และชวนให้กระวนกระวายเหมือนกันหมด

คนคนนั้นปิดฝาที่เปิดไว้ราวกับปีกลงและเริ่มเช็ดถูด้านบน
ด้วยผ้า

“เล่นเปียโนสินะครับ”

ตอนที่อีกฝ่ายถามด้วยเสียงเนิบช้า ผมก็รู้สึกว่าจะดีหาก
ตอบว่า ครับ ได้ คงจะดีถ้าผมเล่นเปียโนและบรรยายถึงป่าไม้ ราชินี
และสิ่งสวยงามทั้งหลายได้

“เปล่าครับ”

อันที่จริงไม่เคยแต่ต้องมาก่อนด้วยซ้ำ

“แต่ชอบเปียโนสินะครับ”

ไม่รู้หรือกว่าชอบหรือเปล่า ตั้งแต่เกิดมาเพิ่งเคยสนใจเปียโน
แบบจริงจังก็วันนี้แหละ

คนคนนั้นดูจะไม่ใส่ใจที่ผมตอบไม่ออก เมื่อเช็ดเปียโนเสร็จ
ก็เก็บผ้า ปิดกระเป๋ และล็อกตัวล็อก

จากนั้นเขาก็หันมาหาแล้วหยิบนามบัตรใบหนึ่งจากกระเป๋า
แจ็กเก็ตออกมายื่นให้ผม เพิ่งเคยได้รับนามบัตรจากผู้ใหญ่เป็น
ครั้งแรกเลย

“ถ้าไม่รังเกียจ มาดูเปียโนได้นะครับ”

บนนั้นเขียนชื่อร้านเครื่องดนตรีเอาไว้ ด้านล่างเขียนไว้ว่า
‘ช่างจูนเสียงเปียโน’

ช่างจูนเสียงเปียโน อิทาโดริ โซอิจิโร่

“จะดีเหรอครับ”

ผมถามออกไปอย่างไม่ทันคิด ไม่มีอะไรดีหรือไม่ดีทั้งนั้น
คนคนนั้นบอกเองว่าให้ไปดู ย่อมไม่เป็นไรอยู่แล้ว เขาอนุญาตแล้ว
ผมรู้สึกอย่างนั้น

“แน่นอนครับ”

คุณอิทาโดริพยักหน้าด้วยรอยยิ้ม

ผมลืมไม่ลง จึงไปที่ร้านครั้งหนึ่ง

คุณอิทาไดริกำลังจะออกไปหาลูกค้าพอดี ระหว่างเดินไปยังลานจอดรถหลังร้านด้วยกัน ผมก็ขอเขาโดยตรง

“ช่วยรับผมเป็นลูกศิษย์ได้ไหมครับ”

คุณอิทาไดริไม่ได้หัวเราะหรือตกใจ เพียงแต่มองผมด้วยใบหน้าสงบนิ่ง จากนั้นก็วางกระเป๋าใบใหญ่ลงบนพื้น หยิบสมุดโน้ตเล่มเล็กกับปากกาจากกระเป๋าเสื้อมาเขียนอะไรบางอย่างแล้วฉีกกระดาษยื่นให้ผม

มีชื่อโรงเรียนเขียนอยู่บนนั้น

“ผมเป็นแค่ช่างจูนเสียงคนหนึ่ง ไม่อยู่ในสถานภาพจะรับใครเป็นศิษย์หรอกครับ ถ้าสนใจอยากเรียนจูนเสียงจริง ๆ ละก็ ไปที่โรงเรียนนี้สิครับ”

เมื่อจบมัธยมปลาย ผมจึงคุยกับครอบครัวและไปเรียนต่อที่โรงเรียนนั้น

ไม่รู้ว่าการครอบครัวเข้าใจผมแค่ไหน ผมอยู่ในหมู่บ้านกลางหุบเขาที่เกิดและโตมาจนถึงมัธยมต้นเท่านั้น พอจบการศึกษาภาคบังคับแล้วทุกคนจะลงจากเขากันหมด นั่นคือชะตากรรมของเด็กบนภูเขา

แม้จะโตบนภูเขาเหมือนกัน แต่ก็ยังมีคนที่ถูกจริตและไม่ถูกจริตกับการอยู่คนเดียว คนที่กลมกลืนไปกับโรงเรียนใหญ่และฝูงชนกับคนที่ไม่ว่าอย่างไรก็แปลกแยก รวมถึงคนที่กลับมายังหุบเขาในสักวันกับคนที่ท่องไปอย่างอิสระและลงเอยในอีกที่ที่ต่างไปโดยสิ้นเชิง นั่นไม่ใช่เรื่องที่ดีหรือไม่ดี มันเป็นเรื่องที่ไม่อาจเลือกด้วยตนเองด้วยซ้ำว่าใครจะเป็นอย่างหน้าหรืออย่างหลัง นั่นคือสิ่งที่ถูกกำหนดโดยไม่รู้ตัว ผมได้พบกับปาที่เรียกว่าการจูนเสียง กลับไปยังภูเขาไม่ได้อีกแล้ว

ผมออกจากหอโกโดเป็นครั้งแรกในชีวิต ไปเข้าเรียนที่โรงเรียนเฉพาะทางสำหรับฝึกจูนเสียงในเกาะฮอนชูเป็นเวลาสองปี เรียนในห้องเรียนแบบเรียบง่ายที่เป็นโรงงานเปียโนด้วย ผมใช้เวลาสองปีไปกับการจดจำทักษะการจูนเสียงเพียงอย่างเดียว ทั้งรุ่นมีแค่เจ็ดคนเท่านั้น

เราศึกษาเทคนิคการจูนเสียงตั้งแต่เข้าจดจำ เรียนกันในห้องเรียนที่คล้ายกับโกดังโรงงาน อากาศจึงร้อนในฤดูร้อน และหนาวในฤดูหนาว มีการฝึกภาคปฏิบัติอย่างการซ่อมเปียโนทั้งหลังบ้าง ทาสีตกแต่งภายนอกบ้าง บทเรียนยากเสียจนรู้สึกว่าคุณไม่มีทางผ่านมันไปได้ ผมจดจ่ออยู่กับมันจนดีก่อกันด้วยความรู้สึกหม่นหมองนั้น นี่ผมอาจจะอย่างกรายเข้าไปในป่าที่ว่ากันว่าหากหลงเข้าไปจะไม่ได้กลับออกมาแล้วหรือเปล่า ผมคิดแบบนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า เบื้องหน้าคือพหุญารกที่บและมิตมิต

ถึงอย่างนั้น น่าแปลกที่ผมไม่ได้เกลียดมัน แม้ว่าผมจะไม่ได้กลืนป่าจากเปียโนที่ตัวเองจูนไม่ว่าจะผ่านไปนานแค่ไหน แต่ผมก็ไม่เคยลืมความรู้สึกนั้น ผมยึดเหนี่ยวเพียงสิ่งนั้นเอาไว้และเรียนจนจบหลักสูตรสองปี คนที่เล่นเปียโนไม่เป็น เช่นส์ด้านดนตรีก็ไม่ได้ดีแต่อย่างผมยังสามารถปรับโน้ตลาที่สี่สิบเก้า²ให้อยู่ในความถี่สี่ร้อยสี่สิบเฮิรตซ์และอาศัยหลักนั้นไล่บันไดเสียงได้ สองปีนั้นเหมือนจะสั้น แต่ก็ยาวนาน

ผมเรียนจบพร้อมกับอีกหกคนโดยสวัสดิภาพ กลับมาที่เมืองใกล้บ้านเกิดและสมัครงานที่ร้านเครื่องดนตรีแห่งหนึ่ง ร้านที่คุนอิทาโดริอยู่นั่นเอง โชคดีที่ช่างจูนเสียงคนหนึ่งเพิ่งลาออกไปพอดี

² A above middle C เป็นโน้ตพื้นฐานการจูนเสียง กำหนดความถี่อยู่ที่สี่ร้อยสี่สิบเฮิรตซ์ ซึ่งจะตรงกับโน้ตลา (A) คีย์ที่สี่สิบเก้าเมื่อนับจากฝั่งซ้าย

เครื่องดนตรีส่วนใหญ่ในร้านเอได้การดนตรีคือเปียโน คุณเอได้ผู้เป็นประธานบริษัทแทบจะไม่อยู่ที่ร้าน นี่เป็นร้านเล็กๆ ที่มีช่างจูนเสียงอยู่สี่คน เมื่อรวมฝ่ายประชาสัมพันธ์ ฝ่ายธุรการและฝ่ายการขายแล้วก็มีทั้งหมดแค่สิบคนเท่านั้น

หลังเข้าบริษัทมาจะต้องฝึกงานธุรการภายในร้านก่อนเป็นเวลาครึ่งปี ได้ทำตั้งแต่รับโทรศัพท์ จัดการงานธุรการของคลาสสอนดนตรีที่เป็นส่วนหนึ่งของกิจการ ขายเครื่องดนตรีหน้าร้าน และต้อนรับแขกที่มาที่ร้าน เมื่อมีเวลาว่างจึงได้ฝึกจูนเสียงเปียโน

ชั้นหนึ่งของร้านมีโหลรมที่มีเปียโนวางเรียงราย มุมขายโน้ตดนตรีและหนังสือ จากนั้นก็มีห้องส่วนตัวสำหรับเรียนเปียโนอีกสองห้อง และฮอลล์ขนาดเล็กสำหรับแสดงที่ผู้คนได้ถึงหลายสิบคน ส่วนที่พวกเรามักอยู่กันคือสำนักงานบนชั้นสอง นอกจากสำนักงานแล้วชั้นสองยังมีห้องประชุมกับห้องรับแขกอีกอย่างละห้อง และยังใช้เป็นที่เก็บของอีกด้วย

ที่ร้านมีเปียโนหกหลัง จะใช้ซ่อมจูนเสียงเมื่อไรก็ได้ ผมยุ่งกับงานประจำวันจนถึงเวลาเลิกงาน จึงมีเวลาซ่อมเฉพาะตอนกลางคืน

ในร้านเครื่องดนตรีไร้ผู้คนยามค่ำคืน ผมเปิดฝาเปียโนสีดำขึ้นและรู้สึกราวกับได้รับการปลดปล่อย แต่ภายในใจกลับบีบแน่น ความเจ็บบั่นยากบรรยายเช่นนั้นตกลงปกคลุม ผมเคาะส้อมเสียง³ ขัดเกลาระส่ำสั่มผัดด้วยเสียงแหลม

ผมปรับเปลี่ยนไปที่ละเส้น แต่ไม่ว่าจะปรับสักเท่าไร ผมก็ยังรู้สึกว่าบางอย่างคลาดเคลื่อนไป จับคลื่นเสียงไม่ได้เลย พอวัด

³ แท่งโลหะรูปตัว U ที่มีก้านสำหรับจับยึด เมื่อเคาะจะเกิดเสียงที่มีความถี่คงที่ ใช้ในการเทียบเสียงเครื่องดนตรีต่าง ๆ

ด้วยจูนเนอร์ก็พบว่าตัวเลขออกมาตรง ทว่าเสียงที่ได้ยินกลับฟังดูกวัดแกว่ง ทั้งที่ช่างจูนเสียงต้องมีมากกว่าทักษะการปรับเสียงให้ตรงแท้ๆ ผมกลับยังย่ำอยู่ตรงนั้น

ราวกับกำลังตะเกียกตะกายอยู่ในสระที่กระโดดลงไปเพราะเชื่อว่าว่ายไปแล้ว แม้มือตะกวนน้ำก็ไม่รู้สึกว่ายไปได้ไกลขึ้น ในทุกคืน ตรงหน้าเปียโนนั้น ผมจะตะกวนน้ำ ฟันฟองอากาศเล็กๆ บางครั้งก็ถีบกันสระ พยายามจะไปต่อแม้เพียงเล็กน้อยก็ตาม

ผมแทบไม่ได้เจอคุณอิทาโดริเลย บางครั้งเขาก็ต้องไปจูนเสียงเปียโนสำหรับคอนเสิร์ตในฮอลล์ งานจ้างแบบระบุชื่อให้ไปที่บ้านก็เยอะ เขางานยุ่งจนแทบไม่มีเวลาอยู่ที่ร้าน บางครั้งก็ไปทำงานนอกสถานที่แล้วตรงกลับบ้านโดยไม่เข้าร้านติดกันหลายวัน ไม่ได้เจอหน้ากันทั้งอาทิตย์ก็มี

ผมอยากเห็นการจูนเสียงของคุณอิทาโดริ อยากได้คำชี้แนะทางเทคนิค และที่สำคัญกว่านั้นคืออยากฟังโทนเสียงของเปียโนที่แจ่มชัดขึ้นด้วยการจูนเสียงของคุณอิทาโดริอีกครั้ง

ความรู้สึกนั้นคงจะแสดงออกมาทางสีหน้าของผม มีครั้งหนึ่งที่คุณอิทาโดริมองผมแล้วก็เอ่ยสั้นๆ ก่อนจะออกไปทำงานนอกสถานที่

“อย่าใจร้อนครับ หมั่นเพียรนะครับ หมั่นเพียร”

ครับ ผมตอบ หมั่นเพียร งานของช่างจูนเสียงต้องอาศัยความเพียรพยายามอันใหญ่ยิ่งจนชวนให้ท้อใจ

แต่คุณอิทาโดริเอาใจใส่เรื่องผม ผมก็ดีใจแล้ว แต่ใช่ที่ผมจะรู้สึกดีใจอย่างเดียว ผมไล่ตามคุณอิทาโดริที่กำลังจะออกจากร้านไป

“หมั่นเพียรนี้ควรทำยังไงดีครับ ต้องหมั่นเพียรแบบไหนถึงจะถูกต้องหรือครับ”

ผมจริงจังมาก คุณอิทาโตริมองผมที่หอบหายใจอย่างพิศวง
“อาชีพนี้ไม่มีหลักเกณฑ์ว่าจะไร้อุทหรอครับ ระวังการใช้
คำว่าถูกต้องจะดีกว่า”

เขาพูดพลางขยับค้อน้อยๆ หลายครั้งราวกับกำลังพยักหน้า
กับตัวเอง แล้วเปิดประตูหลังร้านที่เชื่อมไปยังลานจอดรถ

“หมั่นรักษาเอาไว้ หมั่นดีแล้ววังครับ”

หมั่นเพียรนี่คือเบสบอลหรือ เล่นอุปมาเข้าใจยากแบบนั้น
จะดีหรือ

“ไม่ตีโฮมรันหรอครับ”

ผมจับประตูให้เปิดค้างไว้พลางถาม คุณอิทาโตริจ้องหน้าผมนิ่ง
“หวังจะตีโฮมรันไม่ได้หรอครับ”

ช่างเป็นคำแนะนำที่เหมือนจะเข้าใจ แต่ก็ไม่เข้าใจ อย่างน้อย
ผมก็คิดว่าจะระวังการใช้คำว่าถูกต้องแล้วกัน

ผมหันหาเวลามาจูนเสียงเปียโนในร้าน หนึ่งหลังต่อหนึ่งวัน
พอจูนเสียงครบทั้งหกหลังแล้วก็เวียนกลับไปหลังแรก เปลี่ยน
ระดับเสียงแล้วจูนใหม่อีกครั้ง

ผมจะได้ไปจูนเสียงเปียโนของลูกค้าอย่างรวดเร็วก็ตั้งแต่ครั้งปีหลัง
เป็นต้นไป ได้ยินว่าคนที่ออกไปตอนผมเข้ามาใช้เวลามากกว่านั้น
เข้ามาหนึ่งปีครั้งแล้วถึงได้ไปบ้านลูกค้าเป็นครั้งแรก

คนที่เล่าให้ผมฟังคือคุณยานางิ รุ่นพี่ที่อยู่มาก่อนเจ็ดปี

“คนนั้นก็จบจากโรงเรียนเฉพาะทางสำหรับช่างจูนเสียงเหมือนกัน
มีสิ่งที่เหมาะกับไม่เหมาะสำหรับแต่ละคนจริง ๆ ะนะ”

อีกฝ่ายพูดเรื่องเหมาะไม่เหมาะออกมาง่าย ๆ ทำเอาผมไปต่อ
ไม่ถูก ต่อให้พยายามแค่ไหนก็มีโอกาสที่สิ่งนั้นจะไม่เหมาะกับตน
นั่นแหละที่ผมกลัว

“เอาเถอะ สิ่งสำคัญสำหรับช่างจูนเสียงไม่ใช่แค่ทักษะการจูนเสียงหรอก”

เขาตอบไหล่มม

ผมไม่มั่นใจในทักษะการจูนเสียงของตัวเอง ถึงจะจบจากโรงเรียนที่สอนอย่างเข้มงวด แต่มันก็ได้แค่พื้นฐานเท่านั้น หากไปอยู่หน้าเปียโนที่ไม่ได้รับการดูแล สิ่งที่ผมทำได้มีแค่ไล่เสียงที่ผิดเพี้ยน ปรับความถี่ให้เท่ากัน และหาทางจัดบันไดเสียงให้ได้เท่านั้น คงจะห่างไกลจากคำว่าไพเราะอยู่โข คนที่รู้ดีที่สุดว่าผมทำได้เท่านั้นก็คือตัวผมเอง

เทคนิคหรือความมั่นใจก็ไม่มีอยู่แล้ว ยังจะมีสิ่งสำคัญอย่างอื่นอีก รับมือไม่ไหวเลยสักนิด

คุณยานาจิงจะมองออกว่าผมกังวลถึงพุดด้วยรอยยิ้ม

“ไม่เป็นไรหรอกน่า ยึดดอกเข้าไว้ก็พอ ไมสิ ยึดดอกเข้าไว้ดีกว่าไม่มีใครเชื่อใจช่างจูนเสียงที่ดูกังวลหรอก”

“ขอโทษครับ”

“เฮ้ย ไม่เห็นต้องขอโทษเลย บอกให้ยึดดอกเข้าไว้ไง”

คุณยานาจิงหัวเราะ ทั้งที่เป็นรุ่นพี่ แต่กลับไม่หยิ่งหรืออวดตัวเลย ผมนึกขอบคุณเขาอย่างมา

ผมที่อยู่ในสังคมเล็ก ๆ มาเป็นเวลานานไม่ค่อยเข้าใจความสัมพันธ์ต่ำเท่าไรนัก สิ่งที่ไม่ควรจะแสดงถึงความสูงต่ำกลับไปเกี่ยวข้องกับสถานะทางอำนาจว่าสูงกว่าหรือต่ำกว่า เช่น รุ่นพี่กับรุ่นน้อง หมู่บ้านกับเมือง มาก่อนหรือมาหลัง ใหญ่หรือเล็ก ไม่อาจเข้าใจได้เลยว่าความต่างเพียงเท่านั้นไปเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ว่าฝ่ายใดสูงกว่าหรือต่ำกว่าอย่างไร

นอกจากหมั่นซ้อมจูนเปียโนซ้ำไปมาแล้ว ผมยังหมั่นฟัง

อัลบั้มเปียโนอีกด้วย ก่อนจะจบมัธยมปลาย ผมแทบไม่เคยฟังเพลงคลาสสิกเลย ทำให้รู้สึกแปลกใหม่อย่างยิ่ง ผมติดเพลงเหล่านั้นอย่างรวดเร็วและฟังโมซาร์ท เบโทเฟน หรือโซแปงตอนนอนทุกคืน

ผมไม่รู้กระทั่งว่าเพลงหนึ่งเพลงบรรเลงโดยนักเปียโนหลายคน ไม่รู้ว่าควรเลือกของคนไหนดี ผมไม่มีเวลามานั่งฟังเทียบกัน จึงพยายามไม่เลือกนักเปียโนคนเดิมซ้ำเท่าที่จะทำได้ และตั้งเป้าว่าจะฟังให้มากเข้าไว้ ผมยึดฉบับแรกที่ได้ฟังเป็นหลัก เช่นเดียวกับลูกเจี๊ยบที่เพิ่งฟักออกจากไข่และคิดว่าสิ่งแรกที่เห็นคือแม่ของตนในทุกๆ ครั้งผมจะคิดว่านักเปียโนคนนั้นคือที่สุดแล้ว ไม่ว่าจะเป็นการบรรเลงที่มีเอกลักษณ์ หรือกระทั่งพลิกเพลงเปลี่ยนจังหวะไปมาก ถ้าหากได้ฟังเป็นฉบับแรกสุด ฉบับนั้นก็จะเป็นมาตรฐานของผมไป

นอกจากนี้ผมควรหมั่นทำอะไรอีกดี ขอแค่มีเวลา ผมก็จะไปยืนหน้าเปียโน เปิดฝาแล้วส่องดูภายใน คีย์บอร์ดมีแปดสิบแปดคีย์หนึ่งคีย์ซึ่งอยู่กับสายสามสาย สายโลหะถูกขึงจนตึง ค้อนที่จะเคาะลงกับสายนั้นดูราวกับดอกตูมของดอกคิตะโคบุชิ⁴ ทุกครั้งที่เห็นค้อนที่ถูกปรับให้เรียงตรงกัน ผมก็จะยึดหลังตรงด้วยความตื่นเต้น ป่าที่เรียงเป็นระเบียบช่างสวยงามจริงๆ

คำว่า “สวยงาม” คือคำใหม่สำหรับผมเช่นเดียวกับคำว่า “ถูกต้อง” ก่อนจะได้มาพบกับเปียโน ผมไม่เคยสังเกตเห็นความสวยงามมาก่อน จะบอกว่าไม่รู้จักรักก็ไม่เชิง ผมรู้จักความสวยงามมากมาย เพียงแค่ไม่ตระหนักมาก่อนว่าผมรู้จักสิ่งเหล่านั้น

หลักฐานก็คือตั้งแต่ได้พบกับเปียโนเป็นต้นมา ผมก็ค้นพบ

⁴ ดอกไม้สีขาว ดอกตูมมีขนอ่อนคล้ายกำมะหยี่ของค้อนเปียโน

สิ่งสวยงามมากมายในความทรงจำ

ยกตัวอย่างเช่น ชานมที่ย่ำทำให้เป็นบางครั้งสมัยยังอยู่บ้าน เมื่อเดิมนมลงในชาฝรั่งที่ดื่มในหม้อใบเล็ก มันจะกลายเป็นสีเหมือนแม่น้ำขุนคัลล์หลังฝนตกหนัก เป็นชานมอุ่น ๆ ที่ดูราวกับจะมีปลาซ่อนอยู่กันหม้อ ผมจะมองของเหลวที่หมุนวนเมื่อรินลงในถ้วยอย่างหลงใหลอยู่พักหนึ่ง ผมคิดว่ามันสวยงามมาก

ยกตัวอย่างเช่น รอยย่นระหว่างคิ้วของทารกที่แหกปากร้องไห้ ร้องที่ขมวดสุดแรงบนใบหน้าแดงก่ำ ดูราวกับสิ่งมีชีวิตที่มีความมุ่งมั่นแรงกล้า มองอยู่ข้าง ๆ แล้วใจก็เต้นแรง ผมคิดว่านั้นก็สวยงามเช่นกัน

แล้วก็ยกตัวอย่างเช่น ต้นไม้เปล่าเปลือย เมื่อฤดูใบไม้ผลิที่มาถึงเข้ามาเยือนภูเขา ก็ถึงเวลาที่เหล่าต้นไม้เปล่าเปลือยจะผลิยอดขึ้นมาพร้อมกัน ช่วงขณะก่อนหน้านั้น จะมีช่วงหนึ่งที่ปลายกิ่งเห็นเป็นสีอ่อนใส บรรดากิ่งที่เรื่อสีแดงอ่อนทำให้ภูเขาทั้งลูกดูราวกับกำลังเรืองแสง ผมได้เห็นภาพนั้นอยู่ทุกปี เมื่อเห็นเปลวเพลิงมาyalูกโขนทั่วภูเขาแล้วก็ได้แต่ยืนตะลึงงันกับภาพนั้น ไม่อาจทำอะไรได้เลย ทว่าผมกลับดีใจที่ตนทำอะไรไม่ได้ เพียงแค่หยุดยืนแล้วสูดหายใจลึก ฤดูใบไม้ผลิกำลังจะมา ต่อจากนี้ป่าจะถูกปกคลุมด้วยใบไม้อ่อน ใจผมเบิกบานกับสังหรณ์อันแน่นอนนั้น

ตอนนี้อาจจะไม่ต่างกันนัก เมื่อเห็นสิ่งสวยงามตรงหน้า ผมก็ได้แต่ยืนนิ่ง ไม่ว่าต้นไม้ ภูเขา หรือฤดูกาล ผมไม่อาจกักเก็บสิ่งใดไว้ได้ ไม่อาจเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของมันได้ แต่ผมก็รู้ว่าสิ่งนั้นเรียกว่าความสวยงาม เพียงเท่านี้ก็รู้สึกปลอดภัยแล้ว เมื่อเห็นสิ่งหนึ่งด้วยคำว่าสวยงาม ไม่ว่าเมื่อไรก็จะสามารถนำมันออกมาได้ ชี้ให้คนอื่นเห็นหรือแลกเปลี่ยนกับผู้อื่นได้ กล่องใบสวยอยู่ในตัวผม

เสมอ เพียงแค่ต้องเปิดฝามันเท่านั้น

รู้สึกได้ว่าสิ่งที่ตนไม่เคยเรียกว่าสวยงามได้จนถึงตอนนี้กำลัง
พุ่งเข้ามาในความทรงจำตรงโน้นที่ตรงนี้ที่ รวากับทรายแม่เหล็กที่ถูก
แม่เหล็กดูด เข้ามาอย่างแสนง่ายดายและอิสระเสรี

แสงเรือที่ปลายกิ่งและใบอ่อนที่พร้อมใจกันผลิออกมาหลัง
จากนั้นคือสิ่งสวยงาม ในขณะที่เดียวกันมันก็คือสิ่งที่มีอยู่เป็นธรรมดา
ความจริงข้อนั้นทำให้ผมตกใจอีกครั้ง แม้จะธรรมดา แต่กลับเป็น
ปาฏิหาริย์ด้วยเช่นกัน ความสวยงามซ่อนอยู่ในทุกที่ ผมเพียงแค่
ไม่สังเกตเห็นเท่านั้น แล้วจู่ ๆ มันก็กระแทกเข้าใส่ผมเต็มเปา
อย่างเช่นที่โรงพละของโรงเรียนมัธยมปลายหลังเลิกเรียน

หากจะบอกว่าเปียนคือปาฏิหาริย์ที่นำเอาความสวยงาม
ซึ่งหลอมละลายอยู่ที่ไหนสักแห่งมาส่งมอบถึงหูละก็ ผมก็จะเป็น
บ่าวรับใช้มันด้วยความยินดี

ผมจำวันแรกที่ไปจนเสียงได้อย่างชัดเจน

วันนั้นคือวันฟ้าโปร่งในช่วงต้นฤดูใบไม้ร่วง ผ่านไปห้าเดือนหลังจากเข้าบริษัทมา ผมได้ตามคุณยานางิไปจนเสียงเปียโนที่บ้านลูกค้า แม้จะบอกให้คอยช่วยอยู่ข้างๆ ตอนคุณยานางิจนเสียง แต่ความจริงแล้วผมไม่ได้ไปช่วยหรอก ไปเรียนรู้งานต่างหาก ไม่ใช่เพียงทักษะการจนเสียง แต่นี่ยังเป็นโอกาสเรียนรู้การปฏิบัติตัวที่บ้านของลูกค้าและการพูดคุยกับลูกค้าอีกด้วย

ผมประหม่า มองคุณยานางิกดอินเตอร์คอมหน้าทางเข้าแมนชั่นสีขาวแล้วก็เกิดกังวลขึ้นมา ผมจะกดปุ่มนั้นได้หรือเปล่านะ ถึงอย่างนั้น ตอนที่เสียงสบายหูของผู้หญิงดังขึ้นและประตูด้านในเปิดออก ผมก็เปลี่ยนความคิดใหม่่ว่าข้างในนั้นกำลังรอช่างจนเสียงอยู่ สิ่งที่กำลังรอพวกเรายิ่งกว่าผู้หญิงที่ตอบอินเตอร์คอมก็คือเปียโนที่คงจะอยู่ข้างตัวผู้หญิงคนนั้น

เราขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นสี่

“ฉันอยากมาที่นี่นะ”

คุณยานางิกระซิบระหว่างเดินไปตามระเบียงทางเดิน

ผู้หญิงที่ดูน่าจะอายุพอๆ กับแม่ผมเปิดประตูให้พวกเราเข้าไปปั๊กเก็บเครื่องเปียโนอยู่ทางด้านขวาทันที ใจกลางของห้องขนาดประมาณหกเหลี่ยมมีแกรนด์เปียโนขนาดเล็กสุดตั้งอยู่ พื้นห้องปูด้วยพรมขนยาว หน้าต่างแขวนผ้าม่านผืนหนา คงจะทำเพื่อเก็บเสียงตรงหน้าเปียโนมีเก้าอี้สองตัว ต้องเป็นเพราะกำลังเรียนเปียโนอยู่แน่ คุณครูคงจะมาสอนถึงที่นี่

เปียโนสีดำถูกขัดถูอย่างดี แม้จะไม่ใช่เปียโนมีระดับอะไร

เป็นพิเศษ แต่ก็ดูออกว่าได้รับการเอาใจใส่เป็นอย่างดี นอกจากนั้น ก็รู้ว่าเจ้าของเล่นเป็นประจำ แค่คุณยานางิเล่นอีกเทฟ⁵ เดียว ก็รู้สึกได้ว่าเสียงแกว่งเล็กน้อย ทั้งที่เพิ่งจูนเสียงไปเมื่อครั้งปีก่อน เสียงกลับเพี้ยนได้ขนาดนี้ แปลว่าเจ้าของต้องเล่นอย่างหนักหน่วง พอสมควร

ผมเข้าใจแล้วว่าที่คุณยานางิบอกว่าอยากมาที่นี่ การได้จูนเสียง เปียโนที่เจ้าของเล่นด้วยความรักคือเรื่องน่ายินดี เปียโนที่เสียงเพี้ยน ไม่มากแม้จะผ่านไปหนึ่งปีนั้นอาจจะไม่ต้องทำอะไรมาก แต่ผมคิดว่า คุณค่าของการได้มาจูนเสียงมันก็ย่อมน้อยตามไปด้วย

เปียโนย่อมอยากถูกเล่น มันเปิดอยู่เสมอ ไม่ก็พยายาม ทำให้ใครมาเปิดมัน ทั้งกับคนและดนตรี ไม่อย่างนั้นคงตักตวงเอา ความสวยงามที่หลอมละลายอยู่ตรงโน้นตรงนี้ขึ้นมาไม่ได้

คุณยานางิเคาะลิ่มเสียง เกิดเสียงดังว๊ิง ขับขานไปพร้อมกับเสียงโน้ต लाखของเปียโนตรงหน้า สองเสียงผสานเชื่อมกัน ผมคิดว่าอย่างนั้นนะ

เปียโนคือเครื่องดนตรีที่แต่ละหลังมีเอกลักษณ์เป็นปัจเจก แต่พื้นฐานส่วนใหญ่เชื่อมโยงถึงกัน เหมือนอย่างวิทยุ เส้าอากาศของ วิทยุแต่ละเครื่องจะจับข้อความและเสียงเพลงที่ส่งมาตามคลื่นไฟฟ้า จากสถานีใดสักแห่ง ฉันทิดก็ฉันทันั้น ดนตรีละลายอยู่ทุกหนทุกแห่ง ในโลกนี้ และเปียโนแต่ละหลังก็ทำให้มันเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา พวกเรามีหน้าที่ทำให้เปียโนสร้างบทเพลงออกมาอย่างไพเราะที่สุด เท่าที่จะทำได้ ปรับความตึงสาย จัดค้อน ปรับคลื่นเสียงให้คงที่ จูนให้เปียโนเชื่อมต่อกับดนตรีทั้งหมด ที่คุณยานางิกำลังทำงาน

⁵ หรือซันคูแปด คือซันคูเสียงที่ระดับเสียงบนบันไดเสียงห่างกันแปดขั้น โดยโน้ตตัวหนึ่งจะมีความถี่เป็นสองเท่าของโน้ตตัวเดียวกันในอีกระดับเสียง

อย่างเงียบๆ ในตอนนี้ก็เพื่อให้เปียโนหลังนี้เชื่อมต่อกับโลกได้ทุกเวลา
ผ่านไปสองชั่วโมง ตอนที่งานจวนจะเสร็จก็ได้ยินเสียงพูดว่า
กลับมาแล้ว ดังมาจากประตูทางเข้า เป็นเสียงของเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง
การจูนเสียงต้องใช้เวลา ทั้งยังมีเสียงระหว่างทำงาน ลูกค้า
บางคนจึงปิดประตูให้เราทำงานด้านใน แต่วันนี้ประตูถูกเปิดไว้ คงจะ
เพื่อให้เจ้าของเสียงนี้กลับมาเห็นเปียโนระหว่างการทำงานได้ทันที เธอ
เข้ามาในห้องเปียโนอย่างไม่รอช้าตามคาด คงจะอยู่ชั้นมัธยมปลาย
ไว้ผมสีดำประปราย ดูท่าทางเป็นเด็กเรียบร้อย

เธอโค้งตัวเล็กน้อยให้คุณยานางิกับผมคนละที จากนั้นก็ยื่น
พื้ก้าพวงมองคุณยานางิทำงานเงียบๆ

“คิดว่ายังไงครับ”

คุณยานางิดีดไล่บันไดเสียงให้ฟังราวสองอ็อกเทฟแล้วถอย
ออกมาจากหน้าเปียโน

เด็กคนนั้นเดินเข้าไปอย่างกล้าๆ กลัวๆ และกดเปียโนหลายโน้ต
ราวกับเพียงเล่นตามคำขออย่างว่าง่าย ทว่าผมกลับผุดลุกจากเก้าอี้
โดยไม่รู้ตัว ขนลุกชูตั้งแต่หูจนถึงลำคอ

“เชิญครับ ทดลองเล่นได้เต็มที่เลยครับ”

คุณยานางิเอ่ยกลับหัวเราะ เธอคนนั้นที่ยืนเล่นอยู่จึงขยับเก้าอี้
หน้าเปียโนและนั่งลง จากนั้นจึงไล่โน้ตไปบนคีย์บอร์ดอย่างนุ่มนวล
มือขวาและมือซ้ายเคลื่อนไหวพร้อมกัน ดีดเป็นเพลงสั้นๆ บางทีคง
จะเป็นเพลงซอมนเพื่อวอร์มนิ้ว งดงามมาก แต่ละโน้ตละเอียดละไม
แม่นยำ และวิบวาว หูผมยังขนลุกไม่เลิก น่าเสียดายที่เล่นไม่ทันไร
ก็จบเสียแล้ว

เมื่อเล่นจบ เธอก็รวบมือวางบนตักและผิงหัวให้

“ขอบคุณค่ะ คิดว่าดีแล้วค่ะ”

เธอคงจะอาย จึงก้มหน้างุดพุดเสียงเบา

“งั้นก็เท่านี้ครับ”

ตอนที่คุณยานางิเอะทิ้งท้ายนั่นเอง

“อ๊ะ เดียวก่อนค่ะ”

เธอเงยหน้าขึ้น

“อีกไม่นานน้องหนูน่าจะกลับมาแล้ว ช่วยรออีกสักหน่อยได้ไหมคะ”

หากเป็นน้องสาวของเธอก็น่าจะอยู่มัธยมต้น เด็กคนนั้นจะเป็นคนตัดสินใจหรือ หรือเธอไม่กล้าลงความเห็นด้วยตัวเองกันนะ

ระหว่างที่ผมนึกคิอย่างนั้นอยู่ คุณยานางิก็ตอบว่า ได้สิครับ พลายยิ้มแย้มแจ่มใส

เธอเดินออกจากห้องเปียโนไปไม่ทันไร แม่ของเธอก็ยกขาเข้ามา

“เชิฎุติ่มก่อนคะ ถ้าติ่มหมดแล้วลูกฉันยังไม่มาก็กลับกันได้เลยนะคะ”

คุณแม่วางตาลงบนโต๊ะตัวเล็กตรงมุมห้องเปียโน ประโยคหลังนั้นเธอพุดเสียงเบาแล้วหัวเราะ แม้จะเคารพความรู้สึกของลูกสาวคนโตที่อยากให้น้องได้มาเช็กผลการจูนเสียง แต่ขณะเดียวกันก็เกรงใจพวกเรา

คุณยานางิหยุดเก็บเครื่องมือลงกระเป๋ากลับมาและก้มหัวกล่าวขอบคุณผ่านไปไม่ถึงห้านาทีก็ได้ยินเสียงประตูทางเข้าเปิดผางออกอย่างแรง

“กลับมาแล้วค่า”

น้ำเสียงและฝีเท้าอันเรงร่าไถลเข้ามา

“ยูนิ ช่างจูนเสียงมานะ”

“ค่อยยังชั่ว มาทันด้วย”

หลังได้ยินเสียงเด็กผู้หญิง วินาทีถัดมา ใบหน้าของเด็กสองคนก็โผล่เข้ามาในห้องเปียโน ใบหน้าของเด็กคนเมื่อครู่กับเด็กที่น่าจะเพิ่งกลับมาแทบจะเหมือนกัน มีเพียงผมที่ปล่อยตรงประบ่ากับผมที่มัดไว้ได้หูสองข้างเท่านั้นที่แตกต่าง

“คาซึะนะเล่นแล้วใช่ไหม ฉันไม่ต้องเล่นก็ได้”

คนที่หยุดยืนตรงประตูและกำลังมอง “คาซึะนะ” อยู่คงจะเป็น “คนน้อง” ที่ชื่อ “ยูนิ”

“ไม่หรอก เล่นเถอะ เล่นแล้วเช็กดู เปียโนของฉันกับยูนิต่างกันนี่นา”

เด็กที่มัดแกละเดินออกประตูไป “คนพี่” ที่ปล่อยผมบอกว่า

“ขอโทษค่ะ เธอไปล้างมือนะคะ เดี่ยวก็กลับมาแล้ว”

ตามด้วยก้มหัวให้พวกผม

เด็กหญิงที่กลับเข้ามาในไม่ช้าปล่อยผมที่มัดไว้แล้ว พอเป็นอย่างนี้ก็แยกไม่ออกแล้วว่าใครเป็นใคร

เธอเริ่มเล่นเปียโนทันที

ทั้งที่หน้าเหมือนกันแท้ๆ นั่นคือความคิดของผม ถึงจะเป็นความเห็นที่ประหลาด แต่ผมคิดอย่างนั้นเป็นอันดับแรก ทั้งที่หน้าเหมือนกันราวกับแกะ ทว่าเปียโนของเธอต่างจาก “คนพี่” ที่เล่นเมื่อครู่โดยสิ้นเชิง อุณหภูมิต่างกัน ความชื้นก็ต่างกัน เสียงนั้นช่างเรไรว่าเปียโนของ “คนน้อง” เต็มไปด้วยสีสนั่น จริงอยู่ว่าหากเป็นแบบนี้ ถ้าไม่ลองเล่นทั้งคู่คงจะตัดสินใจการจูนเสียงไม่ได้

จู่ๆ เธอก็หยุดเล่นแล้วหันมาหา

“อยากให้ปรับเสียงให้สดใสกว่านี้อีกนิดนะค่ะ”

ต่อด้วย

“ขอโทษนะคะที่พูดเอาแต่ใจ”

เธอทำหน้าสงบเสงี่ยม “คนพี่” ที่ยืนอยู่อีกฝั่งของเปียโนพลอย
ทำหน้าขมตามไปด้วย ไม่รู้ว่าเธอเองก็อยากให้ปรับเสียงให้สตได
หรือเคารพความเห็นของ “คนน้อง” กันแน่ “คนน้อง” ลูกขึ้นจากเก้าอี้

“บางทีคงจะปรับเสียงไม่ให้งอเกินไปใช่ไหมคะ พอไปกดไว้
อย่างนั้นเลยรู้สึกว่เสียงมันหม่นไปหน่อยนะคะ”

คุณยานางิยิ้มแล้วพยักหน้า

“เข้าใจแล้วครับ จะลองปรับดูนะครับ”

เขาปรับคันเหยียบและทำให้แดมเปอร์⁶ ยกเร็วขึ้นเล็กน้อย
เพียงเท่านั้น เสียงที่ถูกกดไว้เล็กน้อยก็ได้รับการปลดปล่อย หาก
เล่นในห้องเล็ก ๆ นี้ เถานี้ก็ฟังดูสดใสขึ้นแล้ว แต่แบบนั้นจะดีหรือ
เสียงสดใสเข้ากับ “คนน้อง” ได้ดี ทว่าเปียโนอันสงบเงียบของ “คนพี่”
จะเปลี่ยนไปอย่างไรกัน

“คนน้อง” เล่นเปียโนที่คุณยานางิปรับใหม่อีกครั้ง

“อ๊ะ รู้สึกว่เสียงกังวานเพราะขึ้นแล้ว!”

เล่นไปไม่นาน เธอก็หยุดแล้วลุกขึ้น หันมาก้มหัวให้คุณยานางิ
อย่างเปี่ยมด้วยพลัง

“ขอบคุณค่ะ”

“คนพี่” ก็ก้มหัวให้เช่นกัน ยิ่งดูตอนนี้ยิ่งเห็นว่าทั้งสองเหมือน
กันเปียบ พอทำผมทรงเดียวกัน ทำท่าเดียวกันแบบนี้ ผมก็แยก
ไม่ออกแล้วว่าใครเป็นใคร บางทีคนที่ยิ้มกว้างหนึ่งระดับกว่าคง
เป็น “คนน้อง” ส่วนคนที่ดูเรียบร้อยคงเป็น “คนพี่” เพียงแต่โทนเสียง

⁶ หรือตัวห้ามสาย ติดตั้งอยู่บนสายเปียโน เมื่อกดคีย์ แดมเปอร์จะยกขึ้นพร้อมกับที่ค้อนเคาะ
ลงบนสายทำให้เกิดเสียง พอปล่อยนิ้วจากคีย์ แดมเปอร์จะกดกลับลงมาและทำให้เสียงหยุด
การเหยียบคันเหยียบจะเป็นการยกแดมเปอร์ค้างไว้และทำให้เสียงกังวานยาวขึ้น

ของเปียโนที่ทั้งสองเล่นนั้นต่างกันอย่างชัดเจน พวกเธอจะปรารภนาเสียงแบบเดียวกันหรือ คงเป็นธรรมชาติมากกว่าที่พวกเธอจะต้องการเสียงต่างกัน หากลูกค้ำมีข้อเรียกร้องที่แตกต่าง ช่างუნเสียงควรรับมืออย่างไรดีละ

เราออกจากห้องแมนชั่นมาโดยมีแม่ลูกออกมาส่ง อาทิตยตกดินแล้ว แต่เคอร์⁷ สีขาวที่จอดไว้ในลานจอดรถกลับอุ่นพอสมควร ผมเป็นคนขับรถของบริษัทตอนขามา คุณยานางิวางกระเป๋าลากใบเล็กที่ใส่อุปกรณ์უნเสียงไว้ตรงเบาะหลังแล้วเปิดประตูข้างคนขับ

“คิดว่าไงครับ”

พอขึ้นรถมา ผมก็ถามเอาที่อู ๆ แม้แต่ตัวเองก็ไม่แน่ใจนักว่ากำลังถามความเห็นเรื่องอะไร เขาคิดอย่างไรที่เธอขอให้ปรับเสียงให้สดใส บางทีผมอาจจะไม่พอใจกับการเรียกร้องความสดใสของเธอก็ได้ ทั้งที่การให้ความสำคัญกับความปรารถนาของลูกค้าคือเรื่องธรรมดาแท้ ๆ

“ยังเป็นเด็กที่เล่นเปียโนได้น่าสนใจเหมือนเดิมเลย”

คุณยานางิหัวเราะฮิ ๆ เล็กน้อย

“ไม่ได้ยินมาตั้งนาน เปียโนที่มีชีวิตชีวาแบบนั้น”

จากนั้นเขาก็เหลือบมองผม

“ใจรักก็ดีแล้วไม่ใช่หรือไง แบบนั้นสิควรค่าแก่การไปขุนเสียง”

คำว่าน่าสนใจของเราต่างกันนิดหน่อย แต่เห็นด้วยกับจุดที่ว่าใจรัก

“ถ้าเธอเล่นให้เป็นเพลงกว่านั้นก็คงดีนะครับ”

ไม่เช่นนั้นก็ตัดสินใจได้ลำบากว่าเสียงสดใสเหมาะกับเธอจริงหรือเปล่า

⁷ รถยนต์ขนาดเล็ก น้ำหนักเบา เป็นที่นิยมในญี่ปุ่น

ทว่าคุณยานางิสายหน้า

“เอทูต^๑ ของโซแปงไม่ใช่เหรอ แคนันก็พอแล้ว ถึงจะสั้น แต่ถ้าเล่นเพลงยาวกว่านั้นเวลาจะไม่พอเอานะสิ นี่ก็ล่าช้ากว่ากำหนดการพอสมควรแล้ว”

เอทูต ของโซแปงหรือ ผมไม่มีความรู้เกี่ยวกับดนตรีคลาสสิก เพิ่งจะคุ้นหูกับเพลงขึ้นมาทีละนิด แต่นั่นไม่น่าใช่โซแปง ไม่ถึงกับเรียกได้ว่าเป็นเพลงด้วยซ้ำ อย่างมากก็คงเหมือนเพลงที่เอาไว้ออร์มนิว-พอดิตถึงตรงนั้นก็ निकออก

“เอทูต ของโซแปงคือเพลงที่แผดคนน้องเล่นไม่ใช่เหรอครับ”

คุณยานางิเบิกตามองผม

“เอ๊ะ ถ้าจัน อะไรกัน นายติดใจเปียโนของคนพังน่ะเหรอ”

ผมพยักหน้า แน่นนอนอยู่แล้ว เพิ่งเคยได้ยินเสียงอันเร้าร้อนที่สงบเงียบเป็นครั้งแรก

“ทำไมละ เปียโนของคนพี่ธรรมดาออกไม่ใช่เหรอ จริงอยู่ว่าติดได้เนียบดี แต่ก็เท่านั้นเองนี่ ฉันว่าที่น่าสนใจคือคนน้องเห็นๆ”

เปียโนธรรมดาหรือ นั่นคือธรรมดานั้นหรือ ผมไม่มีประสบการณ์ด้านเปียโน เลยอาจจะเห็นคนที่เล่นเก่งนิดหน่อยแล้วรู้สึกว่ายากมากก็ได้ ภาพลูกเจี๊ยบร้องจ๊ับๆ เดินตามหลังแม่ไก่ผุดขึ้นมาในหัว นี่คือการที่ผมมาจูนเสียง เพิ่งเคยฟังเปียโนที่ลูกค้าเล่นเป็นครั้งแรก เพราะอย่างนั้นถึงรู้สึกว่ามันพิเศษขึ้นหรือ

– เกือบจะคิดแบบนั้น แต่แล้วก็คิดว่าไม่ใช่ เปียโนนั้นพิเศษอย่างเห็นได้ชัด ท่วงทำนองที่อาจเรียกว่าเพลงไม่ได้ เสียงนั้นจับใจผม แก้วหูอื้ออึง ขนลุกชัน

^๑ Étude เพลงที่โซแปงประพันธ์ขึ้นในยุค 1830 มีทั้งสิ้นสามชุด ยีลิบเจ็ดชิ้น นับเป็นแบบฝึกหัดเปียโนที่โด่งดังและขึ้นชื่อในเรื่องความยาก

“เปียโนของเด็กคนนั้นดีนะ”

คุณยานางิพูด ก่อนจะเสริมต่อว่า

“คนน้องนะ”

ผมพยักหน้าไปกับเขา คนน้องก็เล่นดี เปียโนของคนน้องเปี่ยมด้วยพลังและสีสัน เพราะอย่างนั้นผมถึงคิดว่าไม่มีเหตุผลที่จะอยากได้เสียงที่สดใสไปกว่านั้นแล้ว

“ฮะ”

ผมเหยียบคันเร่งเบา ๆ เพื่อออกรถ

“มีอะไร”

คุณยานางิที่นั่งอยู่ในที่นั่งข้างคนขับมองผม

“เสียงที่สดใส”

เสียงที่สดใสไม่ได้จำเป็นสำหรับ “คนน้อง” หรือ “คนน้อง” ย่อมรู้จักเสียงของตัวเองดี รวมถึงเข้าใจเสียงของ “คนพี่” ด้วย เธอไม่ได้เรียกร้องความสดใสเพื่อตัวเอง เสียงที่จะทำให้เปียโนอันเงียบสงบโดดเด่นขึ้นมาไม่จำเป็นต้องเป็นเสียงที่มีดหม่น เธอน่าจะต้องการเสียงที่สดใสนั้นเพื่อ “คนพี่” มากกว่า

“อย่างนี้เอง”

ผมพยักหน้า คุณยานางิเหล่มองด้วยหางตา

“อะไร น่าขนลุกชะมัด”

“พี่น้องนี่ดีจังนะครับ”

คราวนี้คุณยานางิไม่ถามแล้ว

“โดยเฉพาะฝาแฝดนะ”

“ครับ”

“เป็นพี่น้องที่เล่นเปียโนเก่งแล้วก็น่ารักทั้งคู่เลย”

คุณยานางิยึดขาอยู่ในที่นั่งข้างคนขับพลางพูดอย่างอารมณ์ดี

สุดท้ายแล้วผมก็ยังไม่แน่ใจว่าเปียนที่ผมรู้จักว่าพิเศษนั้นพิเศษจริงหรือเปล่า เพียงแต่บ้านที่ได้ไปจนเสียงเป็นครั้งแรก ฝาแฝดที่อยู่ที่นั่น โทนเสียงของเปียน ความสดใสที่จำเป็น หากผมสามารถทำงานเพื่อทำให้สิ่งเหล่านั้นอยู่ในสภาพที่ดีที่สุดได้ จากนั้นผมก็จะเพียรพยายามต่อไป

ทดลองอ่าน